

klaring paa den Kendsgerning, at saa mange, endog blandt forholdsvis oplyste Folk, i Naturen kan se et Udtryk for en evig Styrendes uforanderlige Magt og Vilje.“

Jakobe svarede aldrig paa dette Brev, og Per berørte ingen-
sinde oftere sin Bog eller dens Skæbne. Han var i Grunden
slet ikke utilfreds med den Tavshed eller dog Ligegyldighed,
hvormed Bogen var bleven modtaget alle andre Steder end
i den lidet læste „Industritidende“. I det hele blev hans Breve
i Vinterens Løb stedse kortere og sjældnere. Han skrev mest
om Vejret og Rydningsarbejdets Fremgang og den Slags Ting,
eller han fortalte Smaatræk af Byens Liv, oftest i en humori-
stisk Tone, der skulde skjule den aandelige Krise, han befandt
sig i og hvis Betydningsfuldhed endelig var bleven ham fuldt
bevidst.

I Virkeligheden oplevede han heller ikke synderligt ud over
det, han af Skamfuldhed ikke vilde skrive om. Blackbourn &
Gries' Ingeniører traf han daglig ude ved Arbejdet, men han
havde ellers ikke noget Samkvem med dem. Det var tre kold-
blodige Whiskydrikkere, der havde tumlet sig i alle Verdens-
dele og straks den første Dag behandlede ham med krænkende
Overlegenhed, blandt andet fordi han udtrykte sig grumme
maadeligt paa Engelsk. I dette Forhold skete der dog en For-
andring, efter at han havde tilbragt Juleaften sammen med
dem i Gæstgivergaarden „Den gode Nabo“, hvor de havde
deres Tilholdssted. Han drak dem nemlig alle ved den Lejlig-
hed saa mægtigt under Bordet, at de to maatte lægges ind paa
Gæstgivergaardens Seng og den tredje køres hjem paa en
Trillebør. Med denne Bedrift betragtede han sin Ære som gen-
oprettet, og de tre Værkfæller forandrede virkelig ogsaa fra
den Dag fuldstændig deres Opførsel overfor ham. Alligevel
søgte han ikke deres Selskab og viste sig kun sjelden i „Den
gode Nabo“.

Han tilbragte de lange Aftener hjemme hos sig selv, beskæf-
tiget med at læse; og det blev som oftest sent, før han sluk-
kede sin Lampe. Han havde paany og med al sin jyske Stæ-
dighed givet sig i Kast med en Kundskabstilegnelse, der laa
hans Fagstudium fjern; ikke — saadan som Aaret forud —
bare for at tilfredsstille en forfængelig Lyst til at komme paa
Højde med Tidens Selskabsdannelse, men af virkelig, dybt
fornummet Trang til en mere indgaaende Viden, en grun-
digere befæstet Livsanskuelse. Han gik ganske planmæssigt